

“ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ,,

[Η δεσποινὶς Κατὶνα Ψύχα. Κόρη μουσοτραφῆς τοῦ ἀειμνήστου Στεφάνου Ψύχα. Ἐγκρατέστη ὁπὸ τινος ἐν Παρισίοις καὶ δια-

τελεῖ συνεργάτις τῆς *Κυανῆς Ἐπιθεωρήσεως*, ἐν ἣ τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη διὰ σειρᾶς πεζῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα παρήγαγον ζωηρὰν αἰσθήσιν καὶ τῇ ἡνωξιν θέσιν ἐπίζηλον ἐν τῷ φιλολογούντι κόσμῳ τῆς γαλλικῆς μητροπόλεως. Ἡ δεσποινὶς Ψύχα γράσει γαλλιστί. Ἀλλ' ἔχει τὴν ἔμπνευσιν καθαρῶς ἐλληνικὴν καὶ ἀρύεται τὰ θέματα αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον τόσον βαθέως μελετᾷ, αἰσθάνεται, ἐννοεῖ καὶ ἀποδίδει. Τὰ δύο κάτωθι παρατιθέμενα ἐκ τῆς σειρᾶς ταύτης, πλή-

ρη κλασικῆς τινος χάριτος, ἀθρᾶς μελαγχολικῆς καὶ πρωτοτυπίας περὶ τὴν μορφήν, μαρτυροῦν τὸ σπάνιον φιλολογικὸν τάλαντον τῆς ἔμπνευσμένης ἑλληνίδος.]

Η ΛΗΘΗ

ἘΓΩ θυγάτηρ τῶν Θεῶν ἐγενόμην σύζυγος θνητοῦ. Ὁ ἔρως τοῦ ὑπῆρξεν δι' ἐμὲ προσφιλέστερον καὶ τῆς ἀπὸ τῶν βωμῶν τῆς Ἥρας ἀναπεμπομένης κνίσσης· ἀλλ' ὁ πολυκαυχημένος μου ἀπέθανε. Μοὶ ἀφῆκε θυγάτριον ὥραιον ὡς τὰ ὄνειρα τῶν

Θεῶν καὶ ὅσον αἱ ἀνθρώποινοι ἐλπίδες. Δι' ὅλης τῆς ψυχικῆς δυνάμεως ἀπελάμβανα τὴν μητρότητα· ἀλλὰ μὴ σκέψις με κα-
θίστα ἀπέλπιδα· τὸ τέκνον μου ὑπῆρξε γέννημα ἀνθρώπου καὶ
μὴν ἡμέραν θά ἐγνώριζεν ὡς ἐκεῖνος τὸν θάνατον. Ἐπόθουν
ἵνα τοῦλάχιστον διατηρήσῃ ἐν ζωῇ τὴν ψυχὴν Θεᾶς.

Ἐπὶ μακρὸν τὸ μέτωπόν της δὲν ἐσχίασε νέφος. Τὸ Κάλλος
καὶ τὸ Ἀγχὺθὸν τὴν ἐνεψύχου, οὐράνιον δὲ σπινθηροβόλημα ἀπέ-
διδε τὸ βλέμμα της. Ἐγνώρισεν ὅμως τὸν οἶκτον καὶ ἡ θυγά-
τηρ τῶν Ἀθανάτων ἔκλαυσε. Ἀλλὰ μέσῳ τῶν δακρύων ἀνέ-
λαμψεν ἐπὶ μᾶλλον τὸ θεῖον πῦρ.

Ἠγάπησε. Καὶ ἐκεῖνος εἰς ὃν ἔδωκε τὴν καρδίαν της οὐδέ-
ποτε ἔμαθε τοῦτο. Ἡ σκέψις του ἐστρέφετο μόνον πρὸς τὴν
πατρίδα καὶ τὴν δόξαν, ἔπεσε δὲ μαχόμενος.

Ἡ κόρη μου ἐπένθησε. Ἡ θλίψις τὴν κατέλαβεν ἐξ ὀλο-
κλήρου. Δὲν ἤθελον νὰ πάσχῃ. Ὁ Ζεὺς μοὶ ἐπέτρεψε νὰ τὴν
ὁδηγήσω ζωσαν εἰς τὰς ὄχθας τῆς Λήθης, ἔνθα καθεύδει ἡ ὀδυ-
νη. Καὶ εἶπον εἰς τὴν περιλημμένην παρθένον :

— Πίε, κόρη μου, τὴν λησμοσύνην τῶν δεινῶν, ἀφ' ὧν δὲν
ἡδυνήθην νὰ σὲ προσφυλάξω. Πίε τὴν εὐτυχίαν μετὰ τῆς λη-
σμοσύνης !

Ἐπήκουεν ἐκείνη τὴν εἶδον, χαίρουσα, νὰ κύπτῃ πρὸς τὰ
ψυχρὰ νάματα. Ὅταν ἡγέρθη ἡ θλίψις της εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἀλλ' εἰς τὸ βλέμμα κατὶ ἐσβέσθη.

Ἡ λήθη τὴν κατέστησε ὁμοίαν πρὸς τοὺς κοινοὺς θνητοὺς.

Ἐν αὐτῇ ἀπέθανε διὰ παντός ἡ ψυχὴ τῆς Θεᾶς ! ...

Ο ΟΛΥΜΠΟΣ

ΖΩΝ εἰς τοῦ Ὀλύμπου τοὺς πρόποδας καὶ ὠνειροπόλουν
τοὺς Θεοὺς. Ὅταν τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ διεπέρα τὰ νέφη,
ἐκλινον τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ τρομεροῦ Διός. Ὅταν αἱ ἀκτῖνες
τῆς σελήνης, ἐπαγρυώνουσαι ἐπαφροδίτως τοὺς ρωγάδας βρά-
χους, ἐφώτιζον τὸ ἱερόν ὄρος, ἀν μιμνησκόμην τοῦ κάλλους τῆς
Ἀρτεμιδος καὶ ἡ καρδία μου ἔφρισεν. Εἰς μοναδικὸς πόθος
μοὶ ἀπέμεινε πλέον : νὰ φθάσω μέχρι τῆς λατρευομένης κορυ-
φῆς καὶ νὰ προσκατενίσω μίαν στιγμὴν τὴν δόξαν τῶν ἀθα-
νάτων.

Ἀπὸ μακροῦ ὁ χρησμὸς μοῦ εἶπεν : « Αἱ κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμ-

που δὲν εἶναι ἀπροσπέλαστοι· ἀλλ' ἐκεῖνος, οὐτινος οἱ πόδες θὰ τὰς ἐγγίσουν, ἔσεται τῶν θνητῶν ὁ μᾶλλον ἀξιοθρήνητος. »

Πολλάκις περὶ τοῦ χρησμοῦ ὠμιλήσαμεν καὶ ἐπιστεύσαμεν ὅτι δὲν μᾶς διέφευγεν ἡ ἔννοιά του. Ὅντως γεωρίζουσι πάντες ὅτι ὁ Ζεὺς κεραυνοῖ τοὺς ἀλαζόνας καὶ ὅτι τὸ πολὺ φῶς τυφλώνει ὀφθαλμοὺς ἀσθενεῖς.

Οὐδεὶς εἶχε τολμήσει ἀκόμη νὰ βεβηλώσῃ τοὺς ἱεροὺς τόπους.

Ἐπόθησα νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος. Καὶ τὴν ζωὴν μου ἔδιδον προθύμως ἵνα ἀντικρύσω πρὸς στιγμὴν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τοὺς Θεοὺς.

Ἀπεχαιρέτισα τοὺς ἀγνωσυντάς με καὶ ἀπῆλθον. Περιεφρόνουν πάντα κίνδυνον τοῦ ταξειδίου.

Παρήλαυνον τὰς μετόπας τῶν χαρδῶν δίχως νὰ τὰς βλέπω. Ἐσχεπτόμην μόνον τὸ οὐράνιον ὄραμα. Ἡ ἀνάθασις ἐπετελέσθη τέλος.

Ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ ἀνίστατο ἐνώπιόν μου. Τὴν ἤγγισα ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν, ταπεινοῦσα τὸ βλέμμα ἵνα μὴ οὐδὲν ἴδω πρὸ τῆς ὑπερτάτης στιγμῆς. Ἐπειτα, τῆς καρδίας μου παραφύρως παλλομένης, παρετήρησα...

Ἡ ψυχρὰ γιῶν ἐκάλυπτε τοὺς βράχους.

Ὁ Ὀλύμπος ἦτο ἔρημος.

Κατῆλθον καὶ πάλιν μέσω τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν μ' ἐρωτοῦν... δὲν ἀπαντῶ ποτέ.

Ὁ χρησμὸς δὲν ἐψεύσθη. «Εἶμαι τῶν θνητῶν ὁ μᾶλλον ἀξιοθρήνητος.»

KATINA ΨΥΧΑ

Εἰς προικοθήραν

Ἀκουσες προικὰ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια τὴν ἐπῆρες
καὶ πλιὰ δὲν τὰ ξανάνοιξες... σ' εἰσιράβωσον ἢ λίρες!...
Καὶ τώρα; οὔτε νὰ κιτυλᾷς μπορεῖς τὸ κουτέλό σου...
γιατὶ κι' αὐτό, κακόμοιρε, δὲν εἶνε... ἰδικό σου!...

ΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ